

XIV

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Samtykke til den i Stockholm afsluttede Myntkonvention.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 27de Februar 1873.)

Alt der for Danmark saavel som for de andre europæiske Stater, der endnu have Sølvmyntfoden, er stærk Opfordring til at gaa over til en Guldmyntfod, og at vi, navnlig efterat denne Overgang er besluttet for det tydske Rige, bør foretage denne Overgang saa hurtigt og saa energisk, som Hensynet til de bestaaende Forhold tillæder, maa Udvalget enstemmig anerkjende. Grundene herfor ere udførlig fremstillede i de Regjeringsforlaget ledsagende Bilag, alle her i Landet fremkomne offentlige Udtalelser fra sagkyndige Mænd ere heri enige, og saavidt Udvalget har erfaret, har der ogsaa i Naborigerne kun yttret sig en Mening om, at denne Overgang for disse Riger er en Nødvendighed. Herom antager Udvalget derfor ikke, at det behøver at udtale sig. Ei heller antager Udvalget det for nødvendigt at udtale sig over, hvad der for Danmark vilde være at anbefale, dersom der kunde blive Spørgsmaal om at gaa over til et Myntsystem, som var fælles for alle civiliserede Stater eller i alt Fald for de vigtigste af de Stater, med hvilke Danmark staaar i Handelsforbindelse, thi dette Tilfælde foreligger ikke.

Derimod har Udvalget troet at maatte fremdrage Spørgsmaalet, om vi ikke, naar Overgangen finder Sted, bør benytte Leiligheden til at slutte os til den bestaaende Guldmyntfod i et af de større Riger, med hvilke vi staa i den livligste Handelsforbindelse, efter som en saadan Tilslutning vilde frembyde adskillige Fordele. Det maatte da enten blive det tydske eller det engelske eller det franske Myntsystem, som Danmark skulde indføre

i Stedet for Rigsmynten. Ethvert af disse Systemer vilde medføre sine Fordele; ethvert af dem vilde ogsaa have sine Mangler; men ved Overgangen til ethvert af dem er der Ulemper. Overgangen vil nemlig ikke kunne ske til noget af de nævnte Myntsystemer, uden at der foretages en Forandring i vor hidtilværende Regningsenhed, Rigsdaleren, af en saadan Bestaaffenhed, at Befolkningen herved vilde blive udsat for Lidtøstigheder, Bryderier og Tab. Dette er let at forudsæ, naar man gjør sig Rede for, hvorledes vore Myntforhold vilde stille sig under Forudsætningen af, at vi antog et hvilket som helst af de nævnte Myntsystemer. Dersom vi antog det tydske Myntsystem, vilde vi faae den nye tydske Regningsenhed, Marken, som vi da maatte give et andet Navn; dens Værdi vilde da blive en saadan, at 1 Rigsdaler Rigsmynt blev ligesaa Meget som $2\frac{1}{4}$ Mark, eller med andre Ord, at Enhver, som havde en Forpligtelse i Rigsdaler Rigsmynt, maatte multiplicere Beløbet med 9 og dividere det med 4, for at finde, hvor stor hans Forpligtelse var i den nye Mynt. Antog vi det engelske System, da maatte vi til Regningsenhed tage Shillingen, og dens Værdi vilde da blive saadan, at 1 Rigsdaler blev ligesaa Meget som $2\frac{1}{5}$ Shilling, hvilket vilde medføre, at Enhver, som havde en Forpligtelse i Rigsdaler Rigsmynt, maatte multiplicere Beløbet med 11 og dividere det Udkomne med 5, for at finde, hvor stor hans Forpligtelse var i den nye Mynt. Og antog vi endelig det franske Myntsystem, da vilde den nye Regningsenhed